

ถึงเวลาธรรมกาย

ผู้ที่สนใจอยากจะเข้าถึงพระธรรมกายนั้นมีมากมาย การเผยแผ่วิชชาธรรมกายจึงขยายไปทั่วโลก หลักสำคัญของการเผยแผ่วิชชาธรรมกายคือการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกาย โดยเริ่มต้นจากการแนะนำเพื่อนมนุษย์ว่าภายในตัวของทุกคนมีพระธรรมกายอยู่ ส่วนเรื่องอื่น เช่น การทอดกฐิน ทอดผ้าป่า ถือเป็นส่วนประกอบ เราสร้างศาสนสถานเพื่อรองรับทุกคนที่จะมาประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกันจนเข้าถึงพระธรรมกาย

...ถึงเวลาธรรมกาย...

การสร้างวัดขึ้นใหม่นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะเราต้องชักชวนผู้อื่นมาร่วมบุญ เนื่องจากทุกคนแสวงหาทรัพย์มาโดยยากลำบากจึงมีความหวงแหนเป็นธรรมดา การบอกอานิสงส์ผลบุญให้ทุกคนได้ทราบก็เป็นไปเพื่อให้เขาเหล่านั้นได้เห็นประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นตามกฎแห่งการกระทำหรือกฎแห่งกรรมถาวรวัตถุเหล่านี้จะกลายเป็นสมบัติของพระศาสนาเป็นของกลางที่มีไว้สร้างประโยชน์แก่สาธารณชนไม่ใช่ของผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อทุกคนสร้างเสร็จแล้วก็กลับบ้าน โดยหลวงพ่อกับหมู่คณะภายในวัดทุกคนมีหน้าที่ดูแลซ่อมแซมและบำรุงรักษาสืบเนื่องต่อไปแม้จะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นแต่เราก็ต้องทำ เพราะคุณยายได้อบรมสั่งสอนเอาไว้ว่า “ให้ใช้ทุกสิ่งทุกอย่างให้คุ้มค่า ประหยัดสุดและก่อให้เกิดประโยชน์สูง”

ปัจจุบันนี้วัดพระธรรมกายได้สร้างศาสน-
สถานคืออาคารและสถานที่เพื่อรองรับผู้ปฏิบัติธรรม
จำนวนมากได้แล้ว ส่วนศาสนทายาทคือบุคลากร
ของวัดก็ได้ช่วยกันเผยแผ่พระพุทธศาสนาและวิชา
ธรรมกายไปทั่วทุกภูมิภาคของโลก เกิดเป็นวัดสาขา
มากมายหลายแห่งทั้งภายในประเทศไทยและ
ต่างประเทศ เราจึงสามารถประกอบบุญพิธีและ
ปฏิบัติธรรมพร้อม ๆ กัน โดยมีวัดพระธรรมกายเป็น
ศูนย์กลาง แต่เดิมเคยคิดว่าหากเราจัดพิธีในช่วงเช้า
ที่ประเทศไทย ก็จะตรงกับเวลาตีกีตตี๋เที่ยงคืนในอีก
ซีกโลกหนึ่ง คงจะไม่มีใครมาร่วมงานที่สาขาแห่งนั้น
อย่างไรก็ตามหลวงพ่อได้กำหนดให้วัดสาขาทุกแห่ง
ยึด “เวลาธรรมกาย” เป็นหลัก คือจัดงานตาม
กำหนดการของวัดพระธรรมกายในประเทศไทย

...ถึงเวลาธรรมกาย...

ในที่สุดทุกคนก็คุ้นเคย แม้จะเป็นเวลาหลับพักผ่อน
แต่สาธุชนในต่างประเทศก็ยังมาร่วมงานกันที่วัดสาขา

เวลาบนโลกมนุษย์ของเรานั้นไม่ตรงกัน
แต่เวลาธรรมกายซึ่งเป็นเวลาแห่งการประพฤติ
ปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายนั้นตรงกัน
โดยมี “ศูนย์กลางธรรมกายแห่งโลก” หรือวัด
พระธรรมกาย ประเทศไทย ซึ่งคุณยายเป็นผู้ให้
กำเนิดนั้นเป็นหลัก

